

Teremtés

A fénytelen üresség közepén eszméltem fel. Az anyag és az energia még nem kezdték el a létezésüket, de maga a hatalmas Idő is csak elgondolás szintjén pislákol.

Nincs jelentősége, még nincs... Legelőbb el kell határoznom, melyik irányban folyjon az idő, és azt is, mennyire gyorsan.

Mi a nevem? Ki vagyok?

Nincs válasz, a nemlét gúnyosan hallgat.

Rendben, legyen hát idő! És lett Idő. Folyama szándékomnak engedelmességgel kavargott: egyszerre emlékeztem a jövőre, éreztem a múltat és éltem meg a jelent. Tetszésem szerint játszadoztam vele, mint egy gyerek az új játékával.

Gyerek, az meg mi a csuda? Valami anyagi dolog lehet... Érti kezdett bennem a szándék, mely az akarat lencséjén keresztül öltött formát: legyen hát anyag és energia, valósuljon meg a Mindenség!

Létezésem óta nem telt el mérhető hosszúságú idő, mivel akaratomon kívül idő sem létezett - és máris egy sziporkázó tüneményben találtam magam. A csillagok, galaxisok, ködök, üres terek és kvazárok mind a testem alkotórészei voltak, sóhajként éreztem a fény áramlását, és forró viszketés fogott el a pulzárok helyén. Mit kezdjek ezzel az egész fényűző díszlettel? Mi célja van? Mire tudnám használni? Már majdnem eltöröltem a színpadot, amikor egy távoli sejtés emléke tört fel bennem: nem véletlenül vagyok itt, célom és feladatom van! Amint megfogalmazódott bennem a feladat, azon nyomban meg is valósult – az Univerzum benépesült.

Hirtelen száz, meg százmilliárd emberi lény folytatta mindennapi tevékenységét szerte a rengeteg bolygón, ki-ki a maga korának fogságában. Szép! Évmilliókon át tartó pillanatokig tétováztam, aztán elindultam az idő fonala mentén egyszerre előre és hátra, menet közben pillanatról-pillanatra megteremtve mindazt, amit ott láttam. Mindenhol egy időben voltam jelen, minden eseményt végigéltem, amit az összes megszületett ember az egész történelem során megélt, haldokoltam és születtem, öltem és gyereket neveltem, arcom verejtékében dolgoztam, világokat építettem és romboltam le, de legfőképpen – hittem. Az idő végtelennek tűnő spirálján eljutottam oda, ahol az első főemlősben megszületett az első gondolat - és oda is, amikor az utolsó ember kilehelte a lelkét. A fonal két vége ott lebegett előttem, és csodálkozva láttam, hogy mennyire nincs különbség a kezdett és a vég között. Egyesítettem hát azokat. Az időnek már se eleje se vége, a körforgás örökké tart. Nem maradhatok emberek nélkül, hiszen nélkülük én sem lennék. Furcsa dolog ez: az emberek hite hívott életre engem, az ruházott fel végtelen hatalommal, viszont én teremtettem az emberek kifejlődésére szolgáló Világmindenséget és magukat az embereket is.

Egymást hoztuk létre, egymást álmodtuk meg.

Eszembe jutott a nevem: Isten, Allah, Jahve, Jehova, Zeusz, Vishnu, Zarathusztra, Aton és még számtalan név a történelem összes nyelvén és dialektusán, az állati morgástól épphogy különböző hangkombinációtól a legmagasztosabb költeményig. Megannyi kísérlet a felfoghatatlan megfogalmazására olyan gyarló lények által, akik mind a lineáris és visszafordíthatatlan idő fogságában sínylődnek.

Emberek..., apró pontok egy gigantikus vásznon, jelentéktelenek, korlátoltak és mulandók, mégis rendelkeznek a világegyetem legnagyobb hatalmával - a hit erejével. Mert mennyi a gondolat anyagi szubsztrátuma? Hány molekula egy zseni ötlete, hány fehérjekötés egy költemény, hány neuron közti kapcsolat egy építész elképzelése, mely testet öltve talaj és anyag tonnamillióit mozgatja meg? Bárhogy is nézzük, a gondolat a leghatalmasabb energiaforrás, mely önmaga méretéhez képest gigantikus változásokat képes végezni a környező anyagi világban, a hit pedig egy olyan makacs gondolat, melynek ereje nem függ a racionális érvektől. A hitnek nem kell bizonyíték, a hit megelégszik önmaga létezésével, nem igényel se megerősítést, se bizonyosságot. A semmiből hoz létre valamit és emellett saját magát táplálja ... na meg engem.

A valaha létezett és létező összes hívő ember gondolatának összege vagyok én, a kollektív tudatfeletti anyagtalán kivételése, korlátok és gátak nélküli mindenható és mindentudó lény. Az Univerzum teremtője vagyok, időn kívül álló Isten, ki létét teremtményeinek köszönheti.

A múlt, a jelen és a jövő egy röpké pillanat csupán, az egész történelem minden eseményével együtt csak egy másodperc, melyben egy pontba sűrűsödött a létezés. Nincs se kezdet, se vég. A sorrendnek itt nincs jelentősége, csak a Gondolat és a Szándék a fontos, és az sem számít, melyik volt előbb: az Isten teremtő gondolata, vagy az Istent teremtő Gondolat.